

PITEȘTI

Un interviu colectiv la Teatrul „A. Davila“

În continuarea discuțiilor pe care ne-am propus să le reflectăm în paginile revistei noastre; publicăm de data aceasta opiniile membrilor colectivului secției de dramă a Teatrului „A. Davila“ din Pitești.

Participanții la discuție au răspuns invitației noastre de a înfățișa aspecte cât mai cuprinzătoare ale propriei lor activități, reușind, după părerea noastră, să prezinte o sinteză a realizărilor, năzuințelor și perspectivelor muncii lor, ca și a neîmplinirilor și neajunsurilor.

Așa cum s-a putut vedea și din alte discuții inițiate de revista „Teatrul“ multe din problemele abordate de oamenii de teatru piteșteni sînt probleme ale mîncării noastre teatrale, ele reflectă stări de fapt și preocupări comune mai multor colective. Diferențele pot fi distinse în felul în care fiecare colectiv în parte, și în cazul de față, colectivul piteștean găsește răspuns la întrebările sale, abordează soluții proprii.

Participarea la discuție a fost următoarea: Mihai Radoslavescu — regizor, directorul teatrului; Radu Boroianu, regizor; Alexandru Tocilescu, regizor; Puiu Stoicescu, șeful secției de dramă; Constantin Zărnescu, actor; secretarul B.O.B. al P.C.R.; Dumitru Căpitanu, secretar literar; Gabriela Cerchez, referentă literară; Angela Radoslavescu, Ștefan Moisescu, Ion Focșa, Constantin Stavril, Vistrian Roman, Mihai Dobre, Hamdi Cerchez, Dem. Niculescu, actori.

Din partea redacției: Valeria Ducea și Virgil Munteanu.

REDACȚIA : Vă mulțumim că ați acceptat să participați la această discuție colectivă despre propria dumneavoastră activitate. Ne sînt bine cunoscute realizările dumneavoastră. Am dori înșă, spre folosul dumneavoastră și al colegilor dumneavoastră din alte teatre, spre folosul tuturor celor interesați de mișcarea teatrală, să ne oferiți posibilitatea de a reflecta în paginile revistei noastre, aspecte și probleme ale muncii dumneavoastră — așa cum se desfășoară ea, dincolo de luminile rampei. Cu alte cuvinte, vă invităm să încercați o definire a specificului activității Teatrului „A. Davila” din Pitești, a profilului acestui colectiv, convingși fiind că nimeni decît dumneavoastră înșivă, nu ar putea înfățișa mai bine, mai adînc, mai complet toată suma de probleme care vă sînt proprii.

Vă rugăm să ne vorbiți despre publicul dumneavoastră și despre specificul său, despre repertoriul teatrului, despre activitatea de pregătire a spectacolelor, despre felul cum vă îndepliniți programul cultural-artistic, despre atmosfera din colectiv, despre relațiile de muncă și, în general, despre orice credeți că poate ajuta la limpezirea unor probleme și găsirea unor soluții, privind activitatea dumneavoastră prezentă și de perspectivă. Așadar, aveți cuvîntul !

MIHAI RADOSLAVESCU : Sîntem bucuroși să răspundem invitației dumneavoastră de a organiza această discuție colectivă. Am urmărit și alte „interviuri colective” sau „mese rotunde” cum obișnuiți să le numiți și știu că multe din problemele care s-au pus, se vor pune și astăzi, în discuția noastră și se vor mai pune și pe viitor. Sînt probleme ale tuturor teatrelor și fac parte din existența noastră de zi cu zi. Dar sperăm, spre folosul nostru, să relevăm și aspecte care ne sînt specifice.

Aș dori, înainte de a da curs discuției în ordinea de probleme sugerată de dumneavoastră, să precizez cîteva chestiuni de amănunt. Stagiunea pe care o încheiem, a început pentru noi cu întîrziere, după o perioadă în care activitatea teatrului nostru a cunoscut o dereglare. Clădirea teatrului a intrat în reparații generale, mai exact, într-o completă renovare. După cum ați putut vedea, azi avem un teatru elegant, care și-a schimbat total înfățișarea, un teatru foarte bine utilat, iar peste puțină vreme mica scenă a sălii Studio va fi dată și ea în folosință. Această realizare, în care am fost substanțial ajutați de organele locale de partid și de stat, ne bucură și ne obligă totodată. Dar, în tot timpul — destul de îndelungat — cît teatrul nostru a fost un adevărat șantier, colectivul și-a desfășurat activitatea în deplasări, a repetat pe scene închiriate sau de-a dreptul sub cerul liber, a cunoscut tulburări ale ritmului de muncă și denivelări ale calității muncii sale, așa încît începutul acestei stagiuni ne-a pus în fața unor serioase probleme privind regruparea forțelor și reevaluarea întregii activități. Iată de ce, problemele pe care redacția revistei „Teatrul” ni le sugerează, constituie fondul preocupărilor colectivului nostru în acest moment cînd noi dorim să întreprindem o schimbare radicală a întregii noastre activități, să realizăm un substanțial salt calitativ.

REDACȚIA : Cu aceste precizări, să revenim la problemele de fond ale activității dumneavoastră.

MIHAI RADOSLAVESCU : Cred că este util să vedem în ce cadru se desfășoară munca noastră. Orașul Pitești este un oraș industrial, ca și toate celelalte localități urbane din județ, pe care le vizităm cu spectacolele noastre. Sînt centre care s-au dezvoltat vertiginos în ultimii ani, au crescut fabrici și uzine, s-au înălțat platforme industriale de mare importanță în ansamblul economiei naționale. Populația orașelor din județul nostru este preponderent muncitorească. Acesta este un aspect al realității de care trebuie să ținem seama ; al doilea aspect pe care vreau să-l relev este că cei mai mulți dintre muncitorii sînt foarte tineri, numeroși dintre ei au pășit pe porțile uzinei

Mihai Radoslavescu

Virgil Munteanu

Hamdi Cerchez

Valeria Ducea

Constantin Stavril

venind de la țară și destui dintre ei nu știu încă drumul către teatru. Să nu uităm de asemenea că teatrului nostru îi revin răspunderi importante în munca culturală la sate.

CONST. ZĂRNESCU : Aș adăuga faptul că orașul Pitești, fiind situat în imediata vecinătate a Capitalei, este frecvent vizitat de toate teatrele importante din Capitală. Nu există săptămână ca la noua și încăpătorea sală a Casei de Cultură să nu fie două-trei spectacole ale teatrelor bucureștene (ceea ce, dintr-un punct de vedere, e foarte bine) și alte două-trei spectacole tot dinspre București venite, cărora noi, în termen curent, le spunem „șuşanele”, ceea ce fără îndoială e mai puțin bine.

REDACȚIA : Acesta e un aspect cu caracter mai subiectiv.

CONST. ZĂRNESCU : Firește, dar un aspect de care activitatea teatrului nostru trebuie să țină seama.

M. RADOSLAVESCU : Analiza structurii sociale a populației județului nostru, direcția și nivelul de pregătire, interesul pentru manifestările artistice și în special pentru teatru, sînt elemente pe care le-am analizat cu seriozitate în ultima vreme și care, fără a intra în prea multe amănunte, ne-au condus la concluzia că profilul teatrului nostru trebuie să tindă să devină profilul unui teatru popular, în încheșul de teatru cu o largă accesibilitate în masele de spectatori.

HAMDI CERCHEZ : Se cuvine să facem o precizare. Ani în șir teatrul nostru a dat o accepțiune, după părerea mea, greșită noțiunii de accesibilitate. Înțelegînd să realizeze un număr de spectatori cît mai mare și încasări cît mai multe, teatrul nostru organiza un fel de spectacole hibride, un amestec de revistă și muzică populară, cu invitați de mare faimă ca Ion Dolănescu și Dem. Rădulescu. Se realiza o largă participare a spectatorilor la aceste spectacole dar e de la sine înțeles că aceste manifestări nu puteau constitui decît spectacole de divertisment și nu adevărate acte de cultură. Nici în această stagiune nu a lipsit un astfel de spectacol, deși noi toți ne-am propus să renunțăm la asemenea practici prin care ne cam furăm căciula.

M. RADOSLAVESCU : Problema este cît se poate de importantă și asupra ei sîntem datori să revenim, pentru că prezintă serioase implicații în realizarea planului nostru. Cred însă că e cazul să discutăm mai tirziu despre toate acestea și să vă prezentăm în continuare felul cum s-au concretizat în planul nostru de repertoriu concluziile noastre privitoare la principalele sarcini ale teatrului.

Am deschis stagiunea cu piesa **Omul cu piciorul bandajat** de Francisc Munteanu. Deși am fost conștienți de anumite limite în realizarea artistică a piesei, am considerat că prin tematica ei lucrarea aceasta, care înfățișează un aspect al luptei comunistilor în anii ilegalității, poate interesa pe spectatorii noștri.

CONSTANTIN STAVRIL : E important să arătăm că pentru prima oară la teatrul nostru, un spectacol realizează o suită de peste 30 de reprezentații într-o singură stagiune. Față de numărul restrîns de reprezentații pe care-l înregistrau alte spectacole, spectacolul acesta cu o piesă originală reprezintă, din punctul de vedere al participării publicului piteștean, o certă reușită a teatrului nostru.

M. RADOSLAVESCU : La distanță de o lună — aceasta este limita de timp pe care ne-am propus-o pentru premierele noastre și pe care am dori s-o păstrăm pentru a intra în obișnuința spectatorilor noștri — am prezentat **Judecata de la miezul nopții** de Gheorghe Vlad, spectacol pregătit în special pentru spectatorii noștri de la sate, și **Dulcea farfurie zbură-**

toare, spectacol eare se adresează copiii. Au urmat două spectacole care reprezintă pentru colectivul nostru adevărate probe de foc : Azilul de noapte și Electra. Aceste două spectacole au concentrat toate energiile și capacitățile noastre și sub multe aspecte reprezintă concretizarea intenției noastre de a atinge nivelul de exigențe pe care ni l-am propus.

RADU BOROIANU : Ar fi de adăugat că repertoriul nostru cuprinde și titlurile prevăzute pentru Sala Studio. În funcție de darea în folosință a acestei săli, se pregătește Mizantropul lui Molière, sub forma unui spectacol-lecție, menit să familiarizeze publicul piteștean cu Molière și cu piesele lui.

M. RADOSLAVESCU : Tot în această mică sală vom prezenta într-o formulă interesantă, credem noi, un spectacol de la miezul nopții și Vremea împăcării.

ION FOȘÇA : După cum se poate observa, repertoriul nostru este descoperit în ceea ce privește comedia, mult solicitată de spectatorii piteșteni. De aceea, ne-am gândit să completăm repertoriul cu o comedie de Spiros Melas, Papa se lustruiește, după părerea mea destul de valoroasă pentru a nu contrazice ideea de exigență pe care ne-am propus-o.

REDACȚIA : Iată, pe nesimțite, am început să discutăm despre repertoriul de viitor. Credem că ar fi util să încercăm să dezvoltăm această latură a discuției.

C. ZĂRNESCU : Repertoriul este pentru noi o preocupare permanentă. Poate că nu ducem o muncă îndeajuns de sistematică, poate că încă mai sintem prizonierii unor obișnuințe care nu întotdeauna ne-au fost de mare folos, dar în acest an am discutat mai mult și într-un spirit mai exigent modul cum va trebui să abordăm repertoriul viitor.

Condiția colectivului nostru, ca de altfel a majorității teatrelor din țară, impune alegerea unui repertoriu de piese în funcție de criterii extrem de diverse dintre care cel din urmă rămâne, mai întotdeauna, utilizarea optimă a actorului. De aceea, noi sintem adesea puși în situația să interpretăm roluri care nu ni se potrivesc și foarte rar ne întâlnim cu rolurile pe care le visăm. E și firesc, în aceste condiții, să nu se impună publicului personalitățile actoricești existente în colectivul nostru. Au prioritate alte considerente decît valorificarea maximă a interesului pe care-l poate stîrni printre spectatori un anumit actor al teatrului nostru.

M. RADOSLAVESCU : Crezi că în premierele realizate pînă acum distribuțiile nu au corespuns ?

C. ZĂRNESCU : Nu, nu despre asta e vorba, ci despre faptul că va trebui pe viitor să ținem mai mult seama de preferințele spectatorilor pentru anumiți actori ai teatrului nostru.

Nu e un secret pentru nimeni faptul că Omul cu piciorul bandajat s-a jucat la noi cu atîta neasteptat succes pentru că rolul principal l-a deținut Vistrian Roman, actor care și-a dobîndit condiția de vedetă datorită aparițiilor sale la televiziune.

MIHAI DOBRE : Nu toți actorii noștri au șansa să fie lanșați de televiziune. Dar trebuie să căutăm și noi înșine posibilitatea să facem din actorii noștri vedete, în înțelesul bun al cuvîntului, adică interpreți preferați ai spectatorilor.

REDACȚIA : Poate că ar fi bine să discutăm problema repertoriului din punctul de vedere al publicului dumneavoastră. Să păstrăm, așadar, chestiunea punerii în valoare a actorilor pentru un alt capitol al discuției noastre.

C. ZĂRNESCU : Aici ne aflăm întotdeauna într-o mare dificultate. Problema opțiunii publicului ne-a ridicat și ne ridică încă multe semne de întrebare. Sondajele de opinie în rândurile spectatorilor ne-au condus la concluzii diverse și uneori contradictorii. Avem de luptat cu prejudecăți emise fie în colectivul nostru, fie în afara lui, la nivelul unor factori locali de îndrumare, după care preferințele generale ale spectatorilor se opresc la farsă. Firește, comedia se bucură de o

Ion Foșça

Constantin Zărnescu

Radu Boroianu

a publicului și cred că va trebui pe viitor să-i acordăm importanța care i se cuvine, dar nu ne putem mărgini să reprezentăm numai piese ușoare, de largă accesibilitate, în dauna unui repertoriu de tematică importantă. Cred că în această direcție secretariatul literar trebuie să-și sporască eforturile și contribuția.

RADU BOROIANU : În multitudinea de obligații care revin unei instituții cum e teatrul nostru, în diversitatea criteriilor și preferințelor, cumpănirea înțeleaptă a repertoriului capătă o mare importanță. Trebuie să credem cu toții în lucrul pe care-l facem și totul începe de la calitatea repertoriului. Nu putem investi capitalul nostru de talent și energie într-un text despre care credem de la bun început că e un text slab. S-a întâmplat să fim dojeniți pentru unele din proiectele noastre mai ambițioase și să fim sfătuiți să reluăm o farsă de valoare absolut mediocră cum a fost *Acceleratul 402*, pentru că ar reprezenta garanția succesului de public. Dar cine ne poate demonstra că un spectacol cu o lucrare dramatică dintre cele mai importante ar echivala cu o cădere sigură ?

VISTRIAN ROMAN : Păreră mea este că țelurile educative și estetice ale teatrului nostru nu pot fi altele decât ale teatrelor din București sau din restul țării.

Publicul prezintă aceeași diversitate, aceeași stratificare a preferințelor, pregătirii și gustului, la noi sau aiurea. Peste tot, spectatorii au nevoie de frumos, au nevoie să se confrunte cu propriile probleme și întrebări, au nevoie să-și modeleze conștiințele și să-și formeze gustul artistic. Trebuie să respingem prejudecata departajării publicului de București de cel din Pitești, altfel rămânem prizonierii unor concepții care nu ne poartă prea departe.

ȘTEFAN MOISESCU : Fără să te contrazic, vreau să arăt totuși că acea parte a publicului care dovedește o anumită ținută și elevație, preferă spectacolele prezentate la noi de trupele bucureștene și ocolește teatrul nostru. Sarcina noastră — deloc ușoară — este să-i dobândim încrederea și să-l apropiem de spectacolele noastre.

PIIU STOICESCU : Nu putem ignora totuși niște realități. S-a vorbit la începutul discuției noastre, despre structura publicului nostru, sau mai bine zis a populației din care provine publicul nostru. În ultimii opt ani populația orașului Pitești s-a dublat. Cei care au dus la acest spor însemnat al populației sînt cam 1000 de studenți, iar restul de vreo 60.000 sînt oameni veniți din mediul rural, tineri de pe șantiere, o populație care abia asimilează binefacerile civilizației și culturii noastre socialiste. Problema este foarte complexă și consider că trebuie s-o privim cu cea mai mare seriozitate. Toate problemele pe care le discutăm trebuie să pornească de la această realitate: ce oferim spectatorilor noștri, care azi ne cer atît de puțin sau nimic? Ce facem pentru a stabili o punte de legătură între teatrul nostru și public, pentru a găsi posibilitatea unui dialog? Prin ce mijloace îi atragem și-i facem să îndrăgească teatrul de calitate? Sîntem datori, în primul rînd, să formăm o tradiție de cultură și această tradiție nu se poate forma perpetuînd un repertoriu de divertisment.

ALEXANDRU TOCILESCU : Tocmai acest lucru mă interesează pe mine ca tînăr regizor. Am propus teatrului nenumărate titluri și de fiecare dată m-am străduit să nu pierd din vedere valoarea educativă și calitatea artistică. Pe mine mă interesează marea repertoriu fiindcă eu cred că numai cu acest repertoriu se poate face teatru adevărat. O dramaturgie mărunță, lipsită de coajinut, cu iz mic burghez nu mă interesează.

MIHAI RADOSLAVESCU : Noi l-am primit cu dragoste pe tînărul regizor Alexandru Tocilescu, i-am apreciat de la bun început entuziasmul și dorința de a se angaja cu toată energia lui tînerească la realizarea unor spectacole mari. Dar, din

Ștefan Moiscu

Puiu Stoicescu

păcate, multe din textele propuse de el pot fi reținute de noi într-un repertoriu de perspectivă și nu de realizare imediată. Sintem datori să cumpănim lucrurile cu deplină maturitate și cu înțelegerea adâncă a realității concrete și, din acest punct de vedere, nu putem elabora un repertoriu care, judecat de departe, să pară minunat, dar raportat la necesitățile orașului nostru și la posibilitățile noastre să se dovedească o utopie. Nu cred că e momentul să formulăm concret proiectul nostru de repertoriu, pentru că el e încă în stadiu de elaborare și nu poate reflecta o imagine exactă a tuturor aspirațiilor noastre. Dar cred că s-a putut vedea că tindem spre o cât mai complexă analiză a tuturor factorilor care dictează principiile după care ne călăuzim în elaborarea planului nostru cultural.

D. CĂPITANU : Aș vrea să spun câte ceva în legătură cu activitatea secretariatului literar. S-au făcut nenumărate sondaje în rândurile spectatorilor privind preferințele lor, opinia lor asupra repertoriului. Dar, nu-mi amintesc ca aceste acțiuni să fi avut vreo finalizare în sensul unei analize a părerilor culese și a expunerii acestora în fața colectivului, consiliului oamenilor muncii și, de asemenea, a extragerii unor concluzii și luării unor măsuri. Cred că o serioasă lipsă a activității noastre este ruptura dintre secretariatul literar și colectiv, și spun asta, în spirit autocritic, în sensul că noi am cam evitat să ne spunem părerea dacă nu am fost întrebați.

GABRIELA CERCHEZ : Colegul meu are dreptate. Normal ar fi să ne găsim mult mai mult în miezul problemelor colectivului. Noi credem în mesajul, în valoarea educativă a unui repertoriu și de aceea noi am citit foarte multe piese, am alcătuit mai multe variante de repertoriu pe care le-am înaintat conducerii. Dar colaborarea noastră s-a oprit aici. Poate și pentru că avem unele rezerve față de textele care s-au introdus fie ca înlocuiri, fie peste plan, poate și pentru că până la urmă nici n-am fost consultați. S-a creat această ruptură între secretariatul literar și colectiv. De exemplu, eu nu sînt de acord cu introducerea piesei *Papa se lustruiește* pe care o consider o piesă minoră. Eu cred că un repertoriu trebuie să fie stabil, trebuie păstrat integral. Nu sînt de acord cu înlocuirile făcute pe parcurs, ele dau o notă de superficialitate întregii noastre activități.

REDACȚIA : Credem că, odată cu problema repertoriului, s-a pus în discuție și o altă problemă, aceea a relației teatrului cu publicul său specific. Poate că nu ar fi de prisos să încercăm să vedem mai adînc în ce fel încearcă teatrul să dezvolte aceste relații.

C. ZĂRNESCU : Noi am încercat forme dintre cele mai diverse de apropiere a spectatorilor, forme pe care și alte teatre le-au încercat și le încearcă: discuții organizate după spectacol, mese rotunde, microrecitaluri, organizate în școli, întreprinderi, la sate. Din păcate, noi am greșit adesea față de publicul nostru. Am greșit în două feluri. Odată, oferindu-i spectacole de la care pleca nemulțumit, fiindcă, de ce să n-o spunem, erau spectacole mai slabe și, a doua oară, oferindu-i spectacole de la care pleca nedumerit și instrăinat de noi, fiindcă aceste spectacole nu li se adresa lor, spectatorilor foarte tineri și nu îndeajuns pregătiți. Aici e și greșeala organizatorilor noștri care umpleau sala cu oricine și în orice condiții, numai pentru a acoperi planul de încasări.

HAMDİ CERCHEZ : Eu consider că și mijloacele noastre publicitare sînt destul de simple, propaganda publicităților noastre este rudimentară. Un afiș care cuprinde un titlu și o listă de nume nu spune nimic. Doar citeva paouori plasate în perimetrul central al orașului iar nu spun nimic, fiindcă se pierd printre altele. Cred că e necesar să stabilim legături mai trainice, mai durabile cu școlile, cu întreprinderile, cu organizațiile de masă. Să iscăm și să întreținem o atmosferă de maxim interes în jurul teatrului nostru.

Dumitru Căpitanu

Gabriela Cerchez

Mihai Dobre

Dem. Niculescu

ST. VOISESCU : Și mai e ceva, cred eu. Este necesar să instaurăm și să menținem în jurul nostru, al artiștilor teatrului, o opinie favorabilă. Noi nu trebuie să constituim subiect de discuție al opiniei publice decât prin spectacolele noastre și nu prin comportamentul nostru. Trebuie să înfățișăm spectatorilor noștri un chip al artistului ireproșabil, trebuie să le dobândim stima pentru etica noastră socială.

REDACȚIA : În discuție s-au ridicat puia acum foarte vag și în trecere doar problemele atmosferei din colectiv, ale spiritului de muncă, de conlucrare între diferiți factori ai teatrului. Credem că este necesar să încercăm o adâncire a acestor probleme.

RADU BOROIANU : A existat în trecutul activității teatrului nostru un complex de situații, asupra cărora nu are rost acum să insistăm, care nu a putut genera o atmosferă de lucru proprie creației. Fapt cert e că de foarte puține ori noi am fi putut avea prilejul să vorbim despre o atmosferă propice creației. În ultima vreme noi am început să simțim necesitatea instaurării unui climat de muncă favorabil și a unui spirit de echipă.

MIHAI DOBRE : E foarte greu să-ți propui și să realizezi un spirit de echipă în condițiile în care aceiași actori repetă dimineața, să zicem, o piesă de calitate, sub conducerea unui regizor entuziast, iar, în aceeași zi, după amiază, repetă o piesă în care nu cred, cu un regizor care nu-și propune altceva decât să realizeze un spectacol de serviciu. De fapt, noi vorbim de spirit de echipă dar încercăm să realizăm doar o atmosferă de lucru cât de cât convenabilă. Spiritul de echipă nu se poate naște într-un grup restrâns de interpreți ci în întregul colectiv al teatrului.

ION FOCSA : Cum se poate naște și dezvolta spiritul de echipă într-un colectiv din care au plecat în două stagioni mai mult de jumătate din actori, și au venit alții noi? Pe de altă parte, cum se poate instaura o atmosferă de lucru acolo unde actorii nu cred în piesă și nici nu împărtășesc concepția regizorului despre spectacol?

MIHAI DOBRE : Foarte adevărat. Îmi amintesc ce greu mi-a venit să repet *Viforul*, în condițiile în care ceilalți colegi nu-și dădeau nici un interes să mă ajute, considerând că rolurile lor nu-i satisfac și neavând nici o idee despre concepția regizorului. Aici se disting două aspecte ale problemei. În primul rând, o bună bucată de vreme departajarea actorilor în teatrul nostru s-a făcut după vîrstă și nu după valoarea lor. În aceste condiții, unitatea, conlucrarea, colaborarea nu aveau cum se naște. În al doilea rând, eșecurile pe care le-am înregistrat cu unele spectacole nu pot contribui în nici un fel la instaurarea unui spirit de echipă.

DEM. NICULESCU : Cred că trebuie să spunem lucrurilor pe nume. Eu sînt foarte nemulțumit de un lucru de care mă lovește în colectivul nostru. Fosta conducere instaurase și menținea, aproape tiranic, un anume spirit de disciplină prin măsuri disciplinare drastice, sancțiuni împărțite cu nemiluita pentru cea mai neînsemnată vină. Actuala conducere manifestă un spirit de toleranță față de indisciplină care are un efect dăunător. Sînt privite cu prea multă blîndețe în teatrul nostru indisciplina și nepăsarea. Sînt prea mulți printre noi cei care parcă-și rid de munca noastră, complăcîndu-se într-o atitudine de totală delăsare. Asta ne descurajează, ne demobilizează și subminează foarte serios atmosfera propice creației.

RADU BOROIANU : Eu cred că spiritul de echipă se poate dezvolta numai pe terenul fertîl al încrederii reciproce între toți membrii colectivului și al dragostei pentru textul pe care-l lucrăm. Avem destule exemple la îndemînă care ne arată că deși am căutat să realizăm un lucru deosebit, am eșuat tocmai pentru că nu ne-am sprijinit reciproc îndeajuns, că nu ne-am înțeles în alții, că nu am îmbrățișat cu toată

căldura un anumit text. Nu poți să te mobilizezi și să te dai tu și echipa ta unui spectacol, când vezi că cei de pe margine privesc cu neîncredere și chiar cu dispreț eforturile tale.

VISTRIAN ROMAN: Atmosfera de lucru este o condiție hotărâtoare pentru buna realizare a unui spectacol, dar și pentru depășirea condiției noastre de actori de provincie. Când repetițiile se desfășoară la o temperatură înaltă, când toți, nu numai echipa care repetă, ci întreg teatrul crede în efortul pe care-l facem și când cu toții simțim nevoia și căutăm să ne perfecționăm pe noi înșine și să ne depășim, munca devine o plăcere. Climatul de muncă asigură reușita unui spectacol și ajută la mai buna pregătire, dezvoltare profesională a fiecăruia dintre noi.

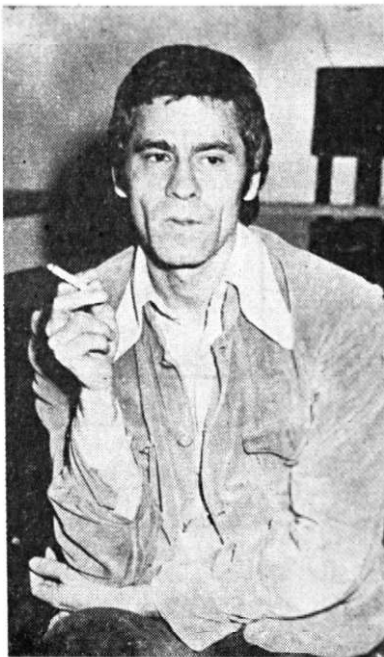
MIHAI RADOSLAVESCU: Ultimele două spectacole pe care le-am lucrat, *Azilul de noapte* și *Electra* au sudat colectivul, i-au făcut pe fiecare să se simtă mai responsabil și să-și revină sarcinile ce-i revin, mai uniți, mai stăruitori. Poate că asta nu se numește încă spirit de echipă, poate că mai avem serios de luptat cu prejudecățile, cu rutina și nepăsarea, dar sintem datori și totodată hotărâți să instaurăm un climat de lucru, o atmosferă de repetiții care să favorizeze creația, să ajute la o mai bună punere în valoare a întregului nostru potențial. Pentru că de întregul nostru potențial de efort și creație avem acum nevoie. Sarcinile noastre de plan sînt foarte mari și numai prin mobilizarea tuturor forțelor noastre le vom putea realiza într-un fel care să nu ne facă de rușine, ci dimpotrivă.

După cum ați putut vedea, sintem conștienți de realizările și de neîmplinirile noastre și ne este lîmpede drumul pe care-l avem de străbătut. Sperăm cu toții să reușim să atingem într-un viitor nu prea îndepărtat obiectivele pe care ni le propunem.

REDACTIA: Cum e și firesc, interviul colectiv pe care redacția noastră l-a realizat cu artiștii Teatrului „A. Davila” din Pitești se înfățișează în paginile revistei într-o formă condensată. Ne-am străduit însă ca discuția — care s-a purtat de-a lungul multor ore — să păstreze în forma publicată toate ideile exprimate și, alături de ea, ceva din atmosfera de lucru, de participare activă, sinceră și pasionată, a vorbitorilor. Componența grupului de reprezentanți ai teatrului a fost stabilită de teatrul însuși.

Discuția, așa cum ne așteptam, așa cum se așteptau și interlocutorii noștri, a reușit să atragă atenția o serie de probleme care sînt comune multor teatre, dar modul specific în care au fost abordate aceste probleme justifică repetarea lor. Nu vedem motive pentru care ceea ce, la prima vedere, pare teren bătătorit, loc comun, nu și-ar păstra pe mai departe locul în atenția oamenilor de teatru, atîta vreme cît, sînt probleme care nu și-au găsit încă soluția, întrebări care nu și-au găsit încă răspunsul, neajunsuri cărora nu li se găsește leacul, greutăți pentru înlăturarea cărora nu se acordă tot sprijinul.

Totodată, sintem datori să arătăm că nu ne-au satisfăcut pe deplin aspecte ale discuției purtate, că nu am descifrat măsurile practice pe care piteștenii le au în vedere pentru realizarea dezideratelor lor, după cum nu ne-a fost dat să întreprindem acea unitate, armonie de vederi pe care ne-am fi așteptat să o întîlnim în problemele esențiale ale muncii lor. Contradicții neimportante, laterale și subiective împart încă acest colectiv și lucrul acesta a apărut mai evident atunci cînd s-au discutat chestiunile repertoriului prezent și de perspectivă. Fără îndoială, nu ne-am fi așteptat ca această masă rotundă să soluționeze toate problemele Teatrului din Pitești. Avem satisfacția să fim surprins totuși în răspunsurile la întrebările noastre tendința hotărîită de a îmbunătăți și pe mai departe situația Teatrului „A. Davila”.

Vistrian Roman